

Arrest

nr. 215 682 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BENITO ALONSO
Gulden-Vlieslaan 74/20
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GANHY, die loco advocaat M. BENITO ALONSO verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2017 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,

naam: T. K. (...).

Voornaam:

geboortedatum: 30.10.1966

geboorteplaats: Lubumbashi

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS: -

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in één van deze staten

uiterlijk op 11,01.2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, volgende feiten

Artikel 7, alinea 1, van de wet :

1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning geeft hem geen recht op een automatisch verblijf.

De kinderen van betrokkene zijn in Congo gebleven. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent een mogelijke hereniging met zijn familie. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het van het EVRM.

Betrokkene zou sinds 2008 in België verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk opteert voor de Franse taal als proceduretaal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd.

De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de

talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het de verzoekende partij wel vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken welke zij verkiest. De raadsman die de verzoekende partij bijstaat of vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (Gedr. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“MOYEN PRIS DE LA VIOLATION DE :

de la loi du 29.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3.

de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et plus précisément l'article 7 et 8.

-du principe général de bonne administration et de proportionnalité de l'erreur manifeste d'appréciation, du défaut de prudence, de la contrariété et de l'insuffisance dans les causes et les motifs.

-du principe général de bonne administration en vertu duquel l'autorité est tenue de statuer en prenant en considération l'ensemble des éléments du dossier, et d'équitable procédure, de sécurité juridique et de légitime confiance et de proportionnalité.

-des articles 3 et 8 de la Convention Européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales.

-de l'article 22 de la Constitution et du principe général de droit déduit de Ces deux dispositions.

- de l'article 12 de la Directive 2008/115/CE du parlement et du Conseil du 16 décembre 2008

EN CE QUE la partie adverse a pris à l'égard du requérant une décision lui ordonnant de quitter le territoire dans les trente jours.

Première branche

La partie adverse a pris à l'égard de la partie requérante une décision lui donnant l'ordre de quitter le territoire le 11 décembre 2017 alors qu'elle n'ignorait pas que le requérant avait introduit une demande de cohabitation légale avec Mme (...).

En effet le 10 octobre 2017, le requérant a introduit, auprès de l'administration Communale de Bruxelles, une demande de carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union, en qualité de partenaire non marié d'une ressortissante belge dénommée (...).

Le 11 décembre 2017, le requérant ainsi que Mme (...) ont été convoqué par les services de police pour être entendu sur les faits suivants suspicion de projet de cohabitation légale simulée/forcée et séjour précaire/illégal (pièce n°2).

Il est étonnant de constater que le requérant soit convoqué sous prétexte de devoir apporter des éclaircissements sur son projet de cohabitation légale alors que la partie adverse avait déjà rendu le 8 décembre 2017 une décision de refus de la demande d'enregistrement de la cohabitation légale mais qui a seulement été notifiée au requérant le 19 décembre 2017 (pièce n° 5 et 6).

Dès lors, en convoquant le requérant sous un faux prétexte, destinée à lui notifier l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse a manqué au principe général de bonne administration et de proportionnalité en vertu duquel l'autorité est tenue de statuer en prenant en considération l'ensemble des éléments du dossier, et d'équitable procédure, de sécurité juridique et de légitime confiance et de proportionnalité.

Il s'ensuit indubitablement une violation des dispositions visées au moyen;

En outre, la partie adverse n'ignore pas qu'une demande de cohabitation légale a été introduite.

Autant la jurisprudence du Conseil d'Etat que celle du Conseil du contentieux rappelle que la compétence en matière d'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que « l'Etat » doit adopter un tel acte ;

En effet la jurisprudence rappelle que même dans ces hypothèses, l'Etat n'est pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît des droits fondamentaux (C.E., 17 février 2015, n°230.224 ; C.C.E., 19 janvier 2015, n° 135.562),

Ladite jurisprudence rappelle que le caractère irrégulier d'un séjour ne saurait suffire, à lui seul, à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs notamment liés à la violation de droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la C.E.D.H soient également pris en

compte, en manière telle que l'administration n'est pas dépourvue en la matière d'un pouvoir d'appréciation,

La conséquence est que l'administration ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 ;

La lecture de la motivation de l'ordre de quitter le territoire attaqué par le requérant démontre à suffisance une absence de motivation ou a tout le moins une motivation insuffisante.

En outre, plus particulièrement, lorsque le requérant invoque un droit fondamental, la partie adverse doit, dans la prise de décision, motiver sa décision de manière adéquate au regard de celui-ci ;

La décision querellée viole l'article 62, al. 1er de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ainsi que les articles 3 et 8 de la CEDH,

Deuxième branche

Quant à la violation des articles 3 et 8 de la C.E.D.H. et l'article 74/13 de la loi du 15/12/1980

1.

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme « ne vise que la famille restreinte aux parents et aux enfants » et que « la protection offerte par cette disposition ne s'étend qu'exceptionnellement à d'autres proches en raison du lien qu'ils peuvent former avec la famille ; qu'en tout état de cause, la vie familiale doit être préexistante et effective » (C.E., n° 124.457, 21 octobre 2003, R.D.E., 2003 n° 126, p. 677 ; Cour européenne des droits de l'homme, 28 février 2006, *Plasse-Bauer c. France*, R.T.D.H., 2007, n° 70, p. 509)

Si la juridiction de céans rappelle systématiquement que « (...) l'article 8 de la CEDH ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ces étrangers » (C.E., n° 124.457, 21 octobre 2003, R.D.E., 2003 n° 126, p. 677 ; Cour européenne des droits de l'homme, 28 février 2006, *Plasse-Bauer c. France*, R.T.D.H., 2007, n° 70, p. 509)

La mesure d'éloignement et familiale des intéressés n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette mesure, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte du demandeur au respect de sa vie privée et familiale » (C.C.E., n° 5765, 16 janvier 2008, inédit) ;

La partie adverse n'ignore nullement que le requérant a tissé des liens amoureux avec Mme (...) avec laquelle il vit depuis presque deux ans, ce que la partie adverse n'ignore pas puisque différents contrôles de résidence ont été effectués.

Une demande de cohabitation légale a d'ailleurs été introduite auprès de l'officier de l'état civil compétent.

L'officier de l'état civil a pris une décision négative fondée sur base du fait qu'il y aurait suspicion de cohabitation légale simulée.

Il ne subsiste dès lors aucun doute quant à la véracité et l'intensité des liens noués entre le requérant et Mme (...) qui se sont d'ailleurs fiancés le 14 mai 2016.

Suite au refus d'acter la cohabitation légale, le requérant ainsi sa compagne vont introduire une procédure devant le tribunal de première instance francophone de Bruxelles.

La partie adverse a néanmoins pris un ordre de quitter le territoire.

2.

En outre, les persécutions subies n'ont aucunement été prises en considération par la partie adverse ;

Le respect des droits fondamentaux doit être garanti et qu'il appartient à l'autorité administrative de les prendre en considération, notamment lorsque se pose un problème de compatibilité entre l'ordre de quitter le territoire et le respect des droits fondamentaux d'effet direct en Belgique (tels les articles 3 ou 8 de la Convention européenne des droits et de l'homme) (voir C.C.E., n° 14.727 du 31 juillet 2008 relevant que l'autorité administrative ne pouvait faire une application automatique de l'article 7 de la loi du 15/12/1980)

Le Conseil d'Etat a jugé que, pour prendre à l'égard d'un étranger un ordre de quitter le territoire le ministre doit justifier qu'une telle mesure est nécessaire, au regard des valeurs en droits fondamentaux d'une société démocratique pour la sauvegarde de l'ordre public. (C.E., n° 101.887, 14 décembre 2001 ; Ph. NICODEME, « La motivation formelle au service de la liberté individuelle et de la liberté de manifestation », obs., sous C.E., n° 101.887, 14 décembre 2001),

On ne constate nullement la prise en compte de la réalité de vie du requérant.

On ne perçoit pas plus à la lecture de la décision querellée que la partie adverse aurait procédé à un examen en ce sens avant que de prendre la mesure de police,

Il n'apparaît pas qu'un examen en proportionnalité ait été effectué tenant compte de l'ingérence dans la vie privée et familiale au regard de l'article 8 de la CE

Attendu que l'acte attaqué constitue une ingérence disproportionnée dans l'exercice des droits de la partie requérante au séjour, au respect de la vie privée et familiale (en violation avec l'article 8 de la C.E.D.H).

Que le Conseil d'Etat a déjà considéré à maintes reprises que la violation d'un droit fondamental pouvait s'avérer constitutive in se du risque de préjudice visé à l'article 17 §2 de ses lois coordonnées (arrêts n°56.106 du 30 octobre 1995, 66.890 du 23 juin 1997)

Qu'en conséquence, les dispositions visées au moyen ont été violées.

Troisième branche

Quant à l'article 12 de la Directive 2008/115/CE du parlement et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, des articles 39/2 ; 39/57§2 de la loi du 15 décembre 1980

Le requérant rappelle de prime abord que le délai de transposition de la directive était fixé au plus tard le 24 décembre 2010 (voir article 20 de la Directive) ;

A défaut d'une transposition correcte de la Directive dans le droit interne, il y a lieu de se référer à la Directive ;

L'article 12 de la Directive énonce dans le chapitre consacré aux garanties

Il y a lieu de relever que la décision ne mentionne aucunement, comme l'impose la disposition visée, une motivation en fait et en droit,

En conclusion l'acte attaqué viole l'article 12 de la Directive 2008/115/CE du 16 décembre 2008 ;"

3.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoeker genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven omdat zij in België verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe noodzakelijke documenten. Zij is immers niet in bezit van een geldig paspoort noch van een geldig visum. Verzoekende partij betwist deze vaststelling niet. Zij maakt geen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Waar verzoekende partij ook de schending opwerpt van artikel 8 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt: "Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast." Zoals uit voorgaande

bespreking blijkt, werd in het bestreden bevel wel degelijk de bepaling van artikel 7 vermeld die werd toegepast in casu. Ook hier mist het betoog van verzoekende partij grondslag.

3.6. Verzoekende partij wijst erop dat zij een wettelijke samenwoning wou aangaan met een Belgische persoon. Op 8 december 2017 werd de registratie hiervan geweigerd maar zij werd op 11 december 2017 onder valse voorwendsels, met name verduidelijking geven over de wettelijke samenwoning, gelokt waarbij haar het bestreden bevel werd gegeven. Zij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met de elementen uit het dossier. Zij stelt dat het bestuur geen bevel moet geven, temeer wanneer hogere rechtsnormen in het gedrang komen. Zij betoogt dat niet afdoende werd gemotiveerd inzake artikel 8 EVRM. Zij wijst erop dat zij al twee jaren samenwoont met haar Belgische partner en dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was gelet op de diverse woonstcontroles. De wettelijke samenwoning werd geweigerd omdat er een vermoeden van schijnrelatie is maar verzoekende partij en haar partner zullen hiertegen beroep indienen. Desondanks is de verwerende partij overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat een onderzoek werd gedaan inzake haar recht op gezins- en privéleven.

3.7. De Raad wijst er vooreerst op dat, waar de verzoekende partij zich beklaagt over de manier waarop zij “gelokt” werd om haar de bestreden beslissing ter kennis te brengen, geen uitstaans heeft met de motieven van de bestreden beslissing zelf en dit betoog ook geen afbreuk aan deze motieven doet.

3.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt voorts als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor, zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

3.8.1. De Raad stelt vast dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met de intentie tot wettelijke samenwoning waarbij zij oordeelde: *“zijn intentie tot wettelijke samenwoning geeft hem geen recht op een automatisch verblijf”*.

Verzoekende partij erkent zelf in het verzoekschrift dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 8 december 2017 weigerde over te gaan tot de registratie van de wettelijke samenwoning omdat het om een schijnrelatie zou gaan. Deze vaststelling vormt een contra-indicatie voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat de intentie tot wettelijke samenwoning geen recht

geeft op automatisch verblijf. Het argument dat verzoekende partij van plan is beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand doet hieraan geen afbreuk nu dergelijk beroep geen schorsende werking heeft. Indien zij alsnog gelijk zou krijgen in kader van haar beroep dan kan verzoekende partij zich daarop beroepen vanuit het land van herkomst om alsnog een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Verzoekende partij betwist voorts ook niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat: *“De kinderen van betrokkene zijn in Congo gebleven. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent een mogelijke hereniging met zijn familie.”*

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk wat betreft haar gezinsleven.

3.8.2. Verder, waar verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met haar privéleven, blijkt evenwel uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij als volgt heeft geoordeeld: *“Betrokkene zou sinds 2008 in België verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij tegen deze motivering inzake haar privéleven niks concreets inbrengt, terwijl het haar toekomt duidelijk aan te geven waarom deze motivering niet kennelijk redelijk of onwettig is. Zij laat dit evenwel na te doen waardoor deze motivering staande blijft.

3.8.3. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat artikel 8 EVRM geschonden werd. Artikel 22 van de Grondwet komt inhoudelijk overeen met artikel 8 EVRM. Gelet op voorgaande maakt verzoekende partij evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet aannemelijk.

3.9. Verzoekende partij voert ook nog de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar zoals uit de bespreking hoger gebleken is, werd wel degelijk rekening gehouden met haar voorgehouden gezinsleven in België bij het treffen van de bestreden beslissing. Verder is verzoekende partij meerderjarig en blijkt niet dat zij minderjarige kinderen heeft in België. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij gezondheidsproblemen heeft die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.10. Waar de verzoekende partij nog een schending aanvoert van artikel 3 EVRM laat zij na te duiden op welke wijze de bestreden beslissing een schending van dit artikel zou bewerkstelligen. Zij maakt in het geheel niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar het herkomstland onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

3.11. Verzoekende partij verwijst tenslotte nog naar artikel 12, 1 van de Terugkeerrichtlijn dat bepaalt dat: *“Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan(..)”. Daargelaten de vraag of verzoekende partij zich rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen dient gesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk de motieven in rechte en in feite zijn opgenomen die de beslissing schragen. Eveneens werden in de kennisgevingsakte de rechtsmiddelen vermeld die de verzoekende partij tegen de bestreden beslissing kan aanwenden.*

3.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER